

– **Rankas aukštyn!** Nė iš vietos! – šaukia Lilė, iš užnugario pritykinusi prie savo broliuko Leono.

Tas persigandęs išmeta **ŽAIDIMŲ KOMPIUTERĮ.**

– Ak tu, kvaila avie! Šitaip mane išgąsdinai!

– Taip daro visi sekliai. Be garso prilekia prie durų ir **žaibiškai** puola, nusikaltėliui nespėjus panaikinti pėdsakų.

– Eik tu su savo kvailais žaidimais! – sako Leonas ir vėl paima į rankas **KOMPIUTERĮ**.

– Tai ne žaidimas. Aš tave nutvėriau! Demaskavau, naudodamasi **šalta logika**. O gal sakysi, kad ne tu prikišai nagus prie mano šokolado?

– Ką tu čia šneki? – nutaiso nustebusį veidą Leonas.

– Neapsimesk, kad kvailesnis, negu esi. Tu puikiai žinai, apie ką aš kalbu. – Lilė išsitraukia iš kelnių kišenės lupą ir nužvelgia per ją brolių **nuo galvos iki kojų**. –

Parodyk pirštus, – sako paskui prieštaravimų nepakenčiančiu balsu.

Leonas padeda **KOMPIUTERĮ** ant stalo ir klusniai atkiša į priekį rankas.

Lilė ima pro lupą tyrinėti jo pirštus. Ji ieško **įkalčių**.

Ir Leonas linksmi išsišiepia.

– Aš jas ką tik nusiploviau! – išdidžiai pareiškia jis.

– Labai **gudriai** padarei, – sako Lilė. – Nagi, išsižiok!

Ir dar labiau prispiria prie sienos brolių.

– Plačiai išsižiok! – įsako ji valydama lupą, nes ši visa aprasojusi nuo Leono kvėpavimo.

– Ia oiau eu a au yoą!

– Ką tu sakai!

– Čia blogiau negu pas dantų gydytoją, – pakartoja Leonas. Paskui nusijuokia ir sako: – Dantis aš, beje, irgi išsivaliau, nes...

Bet Lilė nutraukia jį ir piktai
sušnypsčia:

– Išsižiok, antraip bus riesta! Tuoju tau praeis noras juoktis. Aš, matyt, turėsiu su tavimi pažaisti dantų gydytoją, ką? Palaukš, atsinešiu iš rūsio mamos grąžtą. Bet pirma suleisiu švirkštą vaistų, didesnę už kolos butelį. Nebent pirma viską prisipažintum!

Leonas iš **BAIMĖS** taip išsižioja, kad Lilė jam per gerklę pamato net pilvą.

– Aha. Taigi dantis išsivalei, gudruoli. Bet nemanyk, kad tave tai išgelbės. Tu turi reikalų su Lile, **geriausia sekle** šiapus kanalo. Bent jau tokia pat garsia kaip legendinė mis Marpl ir slaptoji seklė Henrieta Holms. Tikiuosi, žinai apie ją, ką? Paprastai ji rengdavosi vyriškai ir vadinosi Šerloko Holmso pavarde.

– Ką? Šerlokas Holmsas iš tiesų buvo *moteris?* – klausia Leonas netikėdamas.

– **Užčiaupk kakarinę** ir išsižiok.

– A ik oėau aayti...

– Atrodo, kad viskas aišku, – staiga susunka Lilė ir patenkinta išsišiepia. – Gali dabar vėl susičiaupti. Tačiau nejudėk iš vietos, aš tuojau grįšiu.

Ji **išleikia** iš Leono kambario. Netrukus grįžta atgal. Leonas net nespėjęs vėl įjungti savo žaidimų kompiuterio. Kai rėje rankoje Lilė laiko prakąstą plytelę **šokolado**. Dešinėje – gumulą plastilino.

– Nagi, suleisk dantis! – įsako ji ir atkiša Leonui plastiliną. – Bet tiktai suleisk, nepraryk.

– Į plastiliną? – klausia Leonas ir susiraukia.

– Aišku, kurgi kitur, ir **paskubėk!** – sušnypščia Lilė ir pakiša plastiliną jam po nosimi. – Gali nebijoti. Jis nenuodingas. Štai čia parašyta ant pakuotės. Nagi! Dabar aš įrodysiu, kad tu atsikandai mano šokolado. Nedelsk! Jeigu tučtuojau nesukąsi žabtų, aš tau **visą gumulą** sugrūsiu į burną, sykiu su pakuote.

Leonas giliai įkvėpia oro, užsimerkia ir **narsiai** suleidžia dantis į plastiliną.

– Gerai, užteks. O dabar vėl kiek gali išsižiok!

Lilė atsargiai ištraukia plastiliną Leonui iš burnos. Tenai, kur buvo suleidęs dantis, dabar aiškiai matyti jų žymės. Lilė paima savo lupą ir palygina Leono dantų žymes

plastiline ir tas, kurias jo dantys paliko šokolade. Jai net nereikėtų lupos. Mat viršuje tarp Leono dantų **milžiniškas** tarpas. Ir iškart matyti, kad dantų žymės plastiline lygiai tokios pat kaip šokolade.

